

ЗАБУДЕМО ЛЮДСЬКІ ОБРАЗИ!

Життя складнішає чимдалі,
В одне зливаються деталі,
І вже не можна розібрати,
Що слухати, а де шукати.

Джерел навколо так багато,
Кому не знаєш довіряти!
Війна чи ні, хто правду скаже,
Яка всі чутки переважить?

В маленькі та великі групи
Розбились з однієї купи,
Всліпу ідуть-біжать юрбою,
Не дивлячись перед собою.

І щоб дороги не шукати,
Готові інших розтоптати,
Маленька група напірає,
Велику з шляху витісняє.

Завжди зі спини та зненацька □
Така вже тактика хижацька,
І врозсипну велика група
Рятує власну шкуру тупо.

Вона, немов овече стадо,

Не здатна слухати поради,
Щоб небезпеку відвернути,
Передніх хоче розіпхнути!

Та чудо! Не було ще зроду,
Щоб об'єднались всі народи,
Бо раптом стало зрозуміло,
Що вже ділитися не діло.

Одну біду і небезпеку
Усі побачили здалеку,
Коронавірус йде, як кара,
За всі людські гріхи і чвари.

Здавалосьь, що біда ця східна,
Та скоро стало очевидно,
Китаю був порожнім закид □
Хворіє і Європа й Захід.

Земля усім єдина ненька,
Не тільки кругла, а й маленька,
Не будьмо порізну, лиш разом,
Забудемо людські образи.

Ми люди, отже □ сестри й браття,
Та ще святіші є поняття,
Для кожного □ це Батьківщина,
Ти в ній □ одна лише зернина.

Так буде до пори й до часу,
А доля піднесе гримасу,
І ти нічого вже не вдієш □
Все переціниш і прозрієш.

Дата написання вірша: 2021-07-02